

Εσταυρωμένος: Δυο φορές Θεός, δυο φορές αγαπημένος

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

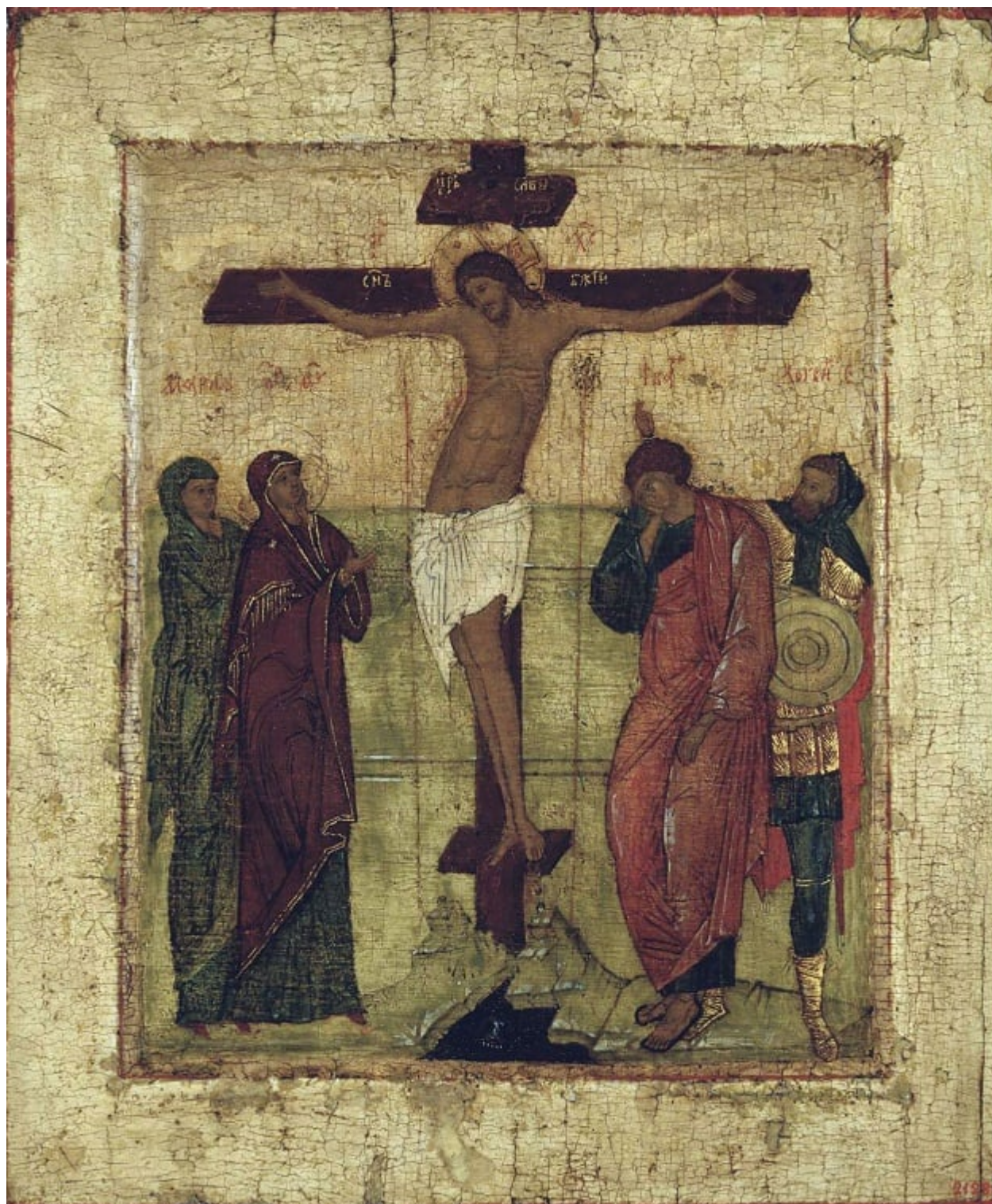

Ούτος τας αμαρτίας ημών φέρει

Και περί ημών οδυνάται

(Ησ. νγ´4)

Οκτακόσια χρόνια, πριν απο τον ερχομό του Χριστού στον κόσμο, ο θεηγόρος προφήτης Ησαΐας, όχι απλώς προαναγγέλλει την εκ της Παρθένου Μαρίας σάρκωση του Θεού Λόγου, αλλά και ενορά και διαγγέλλει τη δράση και, προπαντός, το πάθος του Χριστού. Μελετώντας κανείς το πεντηκοστό και, ιδιαίτερα, το πεντηκοστό τρίτο κεφάλαιο του βιβλίου του προφήτη Ησαΐα, μένει κατάπληκτος για τις συγκεκριμένες και παραστατικές λεπτομέρειες του μαρτυρίου του πάσχοντα Μεσσία. Αξίζει, τον κόπο, γιατί το πνευματικό κέρδος θα είναι μεγάλο, να μελετήσουμε και να εμβαθύνουμε οι θεοσεβείς και φιλόχριστοι πιστοί τα υπό αναφορά κεφάλαια του προφήτη Ησαΐα, για να παρευρεθούμε, όχι νοερά, αλλά καρδιακά μπροστά στο πάθος του Χριστού, ώστε να γίνουμε συνοδοιπόροι Του στον ανηφορικό λιθόστρωτο του Γολγοθά και, δακρυρροούντες, να καταφιλήσουμε κι εμείς, ως «η εν πολλαίς αμαρτίαις περιπεσούσα γυνή», «τους αχράντους πόδας» του εσταυρωμένου Ιησού.

Δίκαια, επομένως, απονεμήθηκε από τους Πατέρες μας στον προφήτη Ησαΐα, κυρίως, εξαιτίας αυτής της παραστατικής εξαγγελίας του για τον πάσχοντα Χριστό, ο τίτλος και το προσωνύμιο του πέμπτου Ευαγγελιστή. Ναι, δεν χωρεί αμφιβολία, ότι ο ενορατικός οφθαλμός του Προφήτη, υπερακοντίζοντας και σμικρύνοντας τις χρονικές αποστάσεις, εν Πνεύματι Αγίαω, παρευρίσκεται τοπικά και χρονικά στις σκηνές του πάθους του Χριστού, ώστε, ως αυτόπτης πλέον μάρτυρας, να διαγγέλλει τις κακώσεις, αλλά και τα αγαθά για τους ανθρώπους

δωρήματα των παθημάτων του Χριστού.

«Τον βλέπω», καταθέτει ο Ησαΐας, αυτόν που είναι «ωραίος κάλλει παρά πάντας ανθρώπους», «μαραμένο και άδοξο». Τον έχουν τόσο κακοποιήσει, ώστε, από τις πολλές πληγές Του, το πρόσωπό Του παραμορφώθηκε σε μια φοβερή και απαίσια έκφραση, που τέτοια δεν παρουσιάστηκε ποτέ στην μορφή κανενός ανθρώπου... (Αυτός ήταν και ο σκοπός των εχθρών Του. Να Τον εξευτελίσουν), προκειμένου να Τον σπιλώσουν και να Τον διαπομπεύσουν ως τον πλέον κακούργο μεταξύ των ανθρώπων.

Και ο πάσχοντας Χριστός, «παρά τον πόνο από τις κακώσεις και τις πληγές», μοιρολογεί ο Προφήτης, «δεν ανοίγει το στόμα του να διαμαρτυρηθεί, αλλά, ομοιάζει με το άκακο πρόβατο, που οδηγείται στη σφαγή και στέκει άφωνο μπροστά στον κουρευτή του... και στον επικείμενο θάνατό του». Ωστόσο, όλα αυτά τα υφίσταται ο Χριστός, όχι γιατί «εποίησεν ανομίαν ή ευρέθη δόλος εν τω στόματι αυτού». Αλλά «αίρεται από της γης η ζωή αυτού, (ένεκα) των ανομιών του λαού μου», θρηνεί ο Προφήτης, όπως, ασφαλώς, και εξαιτίας «των αμαρτιών» των πολλών -όλων των ανθρώπων! Αυτά τα συγκλονιστικά διαγγέλλει ο προφήτης Ησαΐας και τα οποία απόλυτα συστοιχούν με τις διηγήσεις των Ευαγγελίων.

Έτσι, το πάθος του Χριστού έχει οικουμενικό και διαχρονικό χαρακτήρα, υπό την έννοια ότι πάντοτε και όλοι οι άνθρωποι, ως πλάσματα του Θεού, δικαιούνται των δωρεών των παθημάτων του Χριστού. Και, είναι, ακριβώς, γι' αυτόν τον λόγο, που και οι Πατέρες της Εκκλησίας, στοιχώντας στην Αγία Γραφή, διδάσκουν για τον «σπερματικό λόγο», ερμηνεύοντας ότι ο Θεός «οὐκ αμάρτυρον εαυτὸν ἀφήκεν» (Πράξ. ιδ' 17), αφού παρασκεύασε τον κόσμο (και τους εθνικούς), τόσο για την παρουσία Του στην γή, όσο και για τον τρόπο σωτηρίας του ανθρώπου.

Επί του προκειμένου, είναι συγκλονιστικά, τα όσα ο Σωκράτης μας λέει στην Απολογία του, που μας διασώζει ο Πλάτωνας. Όχι μόνο δεν αρνείται την κατηγορία ότι «εισάγει καινά δαιμόνια» (καινούργιους θεούς), και έτσι «διαφθείρει» θρησκευτικά τους νέους, αλλά και εντυπωσιακά καταθέτει: «Τον λοιπόν βίον καθεύδοντες διατελοίτε αν, ει μή τινα άλλον ο Θεός επιπέμψοιε κηδόμενος υμών». Θα κοιμάστε τον βαθύ ύπνο της ειδωλολατρίας, μέχρι που ο Θεός, προνοώντας για σας, θα στείλει κάποιον, για να σας ξυπνήσει! Και ποιός είναι αυτός ο Άλλος; Τον περιγράφει στη συνέχεια: «Αυτός, θα είναι δίκαιος, αλλά θα θεωρηθεί ως άδικος». «Προτού, όμως, καταδικασθεί ως ένοχος, οι άνθρωποι θα τον δέσουν, θα τον βασανίσουν, θα τον κτυπήσουν. Και από τις πολλές πληγές στο πρόσωπό του, «εκκαυθήσεται τωφθαλμῷ» (θα κοκκινίσουν και θα φλογισθούν τα μάτια του) και στο τέλος «ανασχινδυλευθήσεται» (θα τον κρεμάσουν πάνω στο ξύλο)! Ποιός τα προφητεύει αυτά και για Ποιόν; Ο Σωκράτης βλέπει και μιλά για

τον Πάσχοντα Θεάνθρωπο μέσα από το πολύβουο πλήθος της ειδωλολατρίας. Για να συμβουλευσει και τον Αλκιβιάδη, σε σχετική επερώτησή του, ότι για το πως πρέπει να προσευχόμαστε και τι να ζητούμε, θα μας το διδάξει Αυτός, που θα μας στείλει ο Θεός! Αυτά προδιαγγέλλει ο Σωκράτης.

Αλλά και στον Προμηθέα Δεσμώτη, στην ομώνυμη τραγωδία του, ο ποιητής Αισχύλος, στον θρηνητικό μονόλογο του Προμηθέα, τον παρουσιάζει να υποφέρει, σταυρωμένος στον Καύκασο και με τα σπλάγχνα του να κατατρώνονται από το αρπακτικό όρνεο, τιμωρημένος από τον Δία, επειδή έκλεψε το φως και το παρέδωσε στους ανθρώπους. Γι' αυτό και κάποια στιγμή αυτοπαρηγορείται ο Προμηθέας, λέγοντας ότι ο Δίας κάποτε θα τον λυπηθεί και, ως φιλάνθρωπος που είναι, θα τον απαλλάξει από το μαρτύριο. Ωστόσο, η τραγικότητα του Προμηθέα δεν πρόκειται να λήξει, τον πληροφορεί ο αγγελιοφόρος Ερμής, μέχρις ότου κάποιος Θεός φανεί διάδοχος των πόνων του! «Τοιούδε μόχθου τέρμα μή τι προσδόκα, πριν αν θεών τις διάδοχος των σών πόνων φανή». Και ο Προμηθέας αλληγορείται ως ο πεπτωκώς άνθρωπος. Το αρπακτικό όρνεο δηλώνεται ως ο ανθρωποκτόνος διάβολος, ο οποίος λυμαινόταν την ανθρώπινη φύση. Και ο διάδοχος του Προμηθέα Δεσμώτη είναι «ο εκουσίως διά τους ανθρώπους ελκόμενος προς το πάθος και την σταύρωσιν Ιησούς Χριστός»!

Όταν, λοιπόν, κι εμείς βλέπομε τον Χριστό στον Σταυρό γυμνό, εξευτελισμένο, πληγωμένο, πρέπει, κατά τον ποιητή, να τον νοιώθουμε «δυο φορές Θεό και δυο φορές αγαπημένο». Ωστε κριτήριο της γνήσιας αγαπητικής σχέσης και συμπόρευσής μας με τον Χριστό και της ευγνωμοσύνης μας σ' Αυτόν να αποτελεί η πράξη και η δήλωση του αγίου Γρηγορίου Νύσσης, ο οποίος ομολογεί ότι «ουδέποτε αντιπαρήλθον αδακρυτί την θέαν του Εσταυρωμένου Χριστού»!

Πηγή: Μηνιαίο χριστιανικό περιοδικό, «Λυδία», έτος 43^ο, τεύχος 505, Απρίλιος 2015.